

Гданськ, 15 березня 2022 року

Термінове звернення з Маріуполя

Спільний заклик європейських мерів до європейських урядів та Європейської комісії щодо активізації зусиль для припинення війни в Європі

Ми рішуче засуджуємо військові дії Росії та збройну агресію проти України. Ніщо не може виправдати незаконне застосування сили Росією.

Поки Україна рухається до Європейського Союзу, українці вже інтегровані з іншими європейськими націями. Українці вже становлять понад 10% населення у десятках міст ЄС. Немає великого європейського міста чи регіону без українців і українців.

Сьогодні наші українські сестри та брати змушені захищати свою Батьківщину. Хоча ЄС та його громадяни ініціювали сотні гуманітарних акцій, кожен із нас бачить, що Україна самотньо протистоїть агресії набагато могутнішого загарбника. Після 20 днів неспровокованого знищення 40-мільйонного народу України ми закликаємо діяти негайно!

Ми закликаємо змусити російський уряд відкрити гуманітарні коридори. Європа не може просто стояти осторонь і спостерігати, як безкарно і безжально вбивають невинних людей. Ми не можемо погодитися з тим, що так звані гуманітарні коридори, «відкриті» російською армією – це коридори, в яких обстрілюють і вбивають мирних жителів, що намагаються втекти пішки або автобусом. Усі військові дії проти мирного населення мають припинитися негайно. Ми вважаємо, що обов'язок Європи та її глобальних союзників – домогтися цього.

Ми закликаємо до європейської солідарності в справі опрацювання та швидкого прийняття рішень щодо прийому та розселення біженців у Європі. Ми закликаємо уряди прикордонних країн між ЄС та Україною співпрацювати з міжнародними та національними організаціями, які мають досвід реагування на надзвичайні ситуації та кризового управління. Гуманітарну допомогу внутрішньо переміщеним жінкам і дітям у Західній Україні також слід розпочати якомога швидше. Якщо ми не діятимемо зараз, найбільша від Другої світової війни хвиля біженців обернеться гуманітарною катастрофою.

Ми згодні з тим, що всі європейські країни мають діяти, підтримувати та проявляти солідарність. Ми виконаємо рішення ЄС 2015 про спільну відповідальність щодо врегулювання міграційних криз та підтримки біженців.

Ми вимагаємо припинити всі торговельні відносини з Росією та Білоруссю, поки російська армія не буде виведена з України. Це надзвичайно складний вибір, але ми не маємо

жодних сумнівів у тому, що ми повинні керуватись європейськими цінностями. Ми віримо, що життя людей важливіше, ніж торгівля, бізнес чи навіть енергетика. Незважаючи на труднощі, вибір має бути дуже простим. Ми не торгуємо з вбивцями та брехунами.

Ми твердо віримо в європейську солідарність в справі подолання неминучої енергетичної кризи. Ми віримо, що країни-члени ЄС порівну розподілять тягар радикальної відмови від горючих корисних копалин. Ми не сумніваємося, що раптовий шок від припинення нашої залежності від нафти, газу та вугілля є необхідною жертвою порівняно з жертвою невинних українських жінок, чоловіків і дітей. Перед обличчям військових злочинів і геноциду «бізнес як завжди» має припинитися.

Крім того, ми закликаємо всіх мерів світу та міжнародне співтовариство говорити в один голос: навмисні атаки на цивільних осіб є воєнними злочинами. Морити голодом тисячі невинних чоловіків, жінок і дітей, змушувати цілі громади померати від переохолодження – це геноцид. Міжнародні трибунали повинні виконати свої обов'язки. Винні мають бути покарані. Для цього докази військових злочинів мають бути добре задокументовані для майбутніх судових розглядів у МКС та інших органах.

Ми вимагаємо негайного звільнення захоплених, викрадених і, швидше за все, закатованих мерів Мелітополя та Дніпрорудного.

З великою повагою ми дивимось на тисячі хоробрих росіян, яких щодня затримують за участь у антивоєнних мітингах. Водночас ми засуджуємо всіх, хто підтримує російську пропаганду, що унеможлиблює росіянам доступ до правди. Фактично вони підтримують терор в Україні.

Ми сподіваємося на тривалий в майбутньому мир між ЄС та демократичною й законслухняною Росією, яка поважає права людини.

Протягом останніх 20 днів мешканці наших міст і містечок допомагали українським біженцям, і ми не перестанемо допомагати всім, чим можемо. Це наш пріоритет. Однак нинішня ситуація не дозволяє мовчати про те, що відчувають сьогодні європейці. Чи зможемо ми коли-небудь знову повірити в Європу, якщо вона допустить знекровлення й знищення однієї з європейських країн? Ми вимагаємо більшого. Час настав.